

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce D.V.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11.2.2016, č.j. MV-89917-9/SO-2014,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11.2.2016, č.j. MV-89917-9/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 14.5.2014, č.j. OAM-60541-22/DP-2013 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Žaloba.

Žalobce uvedl, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Žalobce dále uvedl, že v první řadě musí namítnout, že žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, když nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Dále namítal, že prvoinstanční orgán a žalovaná nedostatečně zjistily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Na to uvedl, že je zřejmé, že zásadním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou je otázka, zda mělo vůbec být zastaveno správní řízení ve věci žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a s tím logicky bezprostředně související otázka, zda měl prvoinstanční orgán vyhovět žádosti žalobce o přerušení řízení. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů nesprávně vykládají a aplikují § 64 odst. 2 správního řádu, dle něž v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na pořádání žadatele (...). Je zřejmé, že správní orgán v takovém případě nemá možnost správního uvážení, jako v případech podle § 64 odst. 1 a 3 správního řádu. Správní orgán tedy v řízení o žádosti v zásadě má povinnost řízení na žádost účastníka řízení přerušit. Takovýto závěr vyplývá jak z jazykového, tak ze systematického a ostatně i teleologického výkladu. Řízení o žádosti je ostatně ovládáno zásadou dispoziční, a je tedy zřejmé, že zákonodárce použil formulaci *správní orgán přeruší* právě jakožto konkrétní projev této zásady. Komentář ke správnímu řádu (Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo: *Správní řád. Komentář*. 4 vydání. Praha: C.H. Beck, 2013), ze kterého zřejmě žalovaná čerpala, k této problematice sice nad výše uvedené uvádí, že mohou existovat případy, kdy nebude žádosti o přerušení řízení vyhověno. Nevyhovění by podle názoru autorů komentáře mohlo být odůvodněno např. potřebou provést v řízení určité neodkladné a neopakovatelné úkony, nebo pokud by bylo z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zneužití práva. K tomuto je nutné nejprve dodat, že autoři komentáře sami připouštějí, že jde pouze o jejich osobní názor (jakkoli může být respektu hodný) a že tento názor je navzdory zákonné dikci, která hovoří o nutnosti řízení přerušit. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nemohou provádět výklad *contra legem* ani *in*

fraudem legis, neboť jsou vázáni zásadou legality, tedy musí postupovat toliko *secundum et intra legem*. Nehledě na výše uvedené, i kdyby skutečně bylo lze za určitých okolností připustit, že správní orgán v řízení o žádosti může žádosti o přerušení řízení výjimečně nevyhovět, je nutné s ohledem na jednoznačnou dikci zákona, která tuto možnost nepřipouští, a i ve světle citovaného komentáře a žalovanou odkazované judikatury zdůraznit, že takováto možnost nevyhovění žádosti o přerušení řízení musí být vykládána skutečně velmi restriktivně s ohledem na znění, účel a smysl zákona. Pokud by tedy správní orgán mohl nevyhovět žádosti o přerušení řízení, musela by zde být skutečně praktická jistota o existenci některého velice vážného důvodu pro nevyhovění žádosti. Jak příkladmo uvádí komentář, jednalo by se o situace, kdy jde o zjevné zneužití práva nebo o naléhavou potřebu provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů. Správní judikatura se přitom na úrovni krajských soudů ustálila tak, že v řízení o žádosti musí v zásadě správní orgán řízení na žádost účastníka přerušit. Z tohoto obligatorního přerušení řízení jsou však přípustné výjimky, a to tehdy, pokud by se zjevně jednalo o obstrukční postup účastníka řízení, kdy by jeho skutečným záměrem bylo toliko obstruovat a řízení co nejvíce prodlužovat. Kupříkladu ve věci sp. zn. 30 A 74/2014 Krajský soud v Plzni jako obstrukční posoudil žádost o přerušení řízení, kterou účastník řízení podal z důvodu doložení dokladu o ubytování, který již ovšem byl součástí správního spisu. Dále lze příkladmo odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18.3.2014, sp.zn. 30 A 72/2012, obdobně judikoval dříve i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30.4.2009, č.j. 11 Ca 365/2008-25. V žalobcově věci se přitom na rozdíl od věcí projednávaných v rámci výše citované judikatury nejednalo o zjevně obstrukční postup účastníka řízení. Právě naopak, žalobce žádost řádně zdůvodnil, když prvoinstančnímu orgánu vysvětlil, že potřebuje čas na doložení a tedy i získání potřebných dokumentů. Prvoinstanční orgán ve svém usnesení neprodloužil lhůtu k doložení dokladů, přestože žalobce svou žádost řádně odůvodnil a lhůta stanovená prvoinstančním orgánem k obstarání potřebných náležitostí byla naprosto nepřiměřená. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je cizinec neovládající český jazyk, je navíc zřejmé, že obstarání potřebných dokumentů pro něj nepochybně značně obtížné, z čehož plyne podaná žádost o prodloužení lhůty, které tedy mělo být jednoznačně vyhověno, s čímž se prvoinstanční orgán vůbec nevypořádal. Lze tedy s odkazem na výše uvedené uzavřít, že žádost o přerušení řízení nebylo možné v žádném případě pokládat za zjevnou obstrukci, ba právě naopak, žádost byla důvodná. Prvoinstanční orgán tedy měl vyjít žalobci vstříc a řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu přerušit. Prvoinstanční orgán však usnesením žádost o přerušení řízení zamítl a žalovaná následně toto usnesení potvrdila. Prvoinstanční orgán pak pochopitelně v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů řízení pro nedoložení potřebných dokladů zastavil a žalovaná toto usnesení napadeným rozhodnutím potvrdila. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů porušily zásadním způsobem § 64 odst. 2 správního řádu a ve věci postupovaly přepjatě formalisticky a v rozporu se základními zásadami jejich činnosti. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu a žalované tak trpí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. V neposlední řadě žalobce namítal zcela zjevnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí co do jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že prvoinstanční orgán se otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval, čímž porušil mj. § 3 a § 66 odst. 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců a své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalovaná následně v rozporu s požadavky na její činnost tuto nezákonnost nijak nenapravila a zatížila tak i své rozhodnutí rozporem s právními předpisy a nepřezkoumatelností. Žalobce si je samozřejmě vědom skutečnosti, že v jeho věci nebylo

vydáno meritorní rozhodnutí, a tudíž lze anticipovat námitku žalované, že v případě zastavení řízení neměl prvoinstanční orgán povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. Žalobce se však domnívá, že nesprávně zastavené řízení má do soukromého a rodinného života žalobce naprosto stejně devastující dopady, jako případné negativní rozhodnutí ve věci samé, a je tedy názoru, že správní orgán měl k věci přistoupit i s ohledem na osobní žalobcovu situaci.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní námitky jsou téměř shodné s odvolacími námitkami, a proto ve většině odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány, a ve zbylém uvádí následující. Žalobce předně namítá, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu a zatížila tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, přičemž rozhodnutí dále odporuje § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tato námitka není dle žalované důvodná. Žalovaná je přesvědčena, že ze strany prvoinstančního orgánu ani ze strany žalované nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci uvedených ustanovení. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům došla, a rovněž se řádně vypořádala se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není tak nepřezkoumatelné ani nezákonné. Závěrem žalobce namítá, že se správní orgány obou stupňů důsledně nezabývaly přiměřeností rozhodnutí tak, jak je upravena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Ani tato námitka není dle žalované důvodná. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy, prvoinstanční orgán proto nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dále není známo, že by žalobce s Českou republikou pojily silné rodinné vazby, neboť žalovaná z informačního systému zjistila, že žádní příímí příbuzní žalobce v současné době nemají v České republice povolení k pobytu. V daném případě nelze rozhodnutí považovat za nepřiměřené. Závěrem žalovaná uvedla, že se ztotožňuje s právním názorem prvoinstančního orgánu, který zastavil správní řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobce neodstranil v určené lhůtě podstatné vady žádosti spočívající v nedoložení zákonem požadovaných náležitostí, potřebných pro posouzení žádosti, ačkoli k tomu byl vyzván.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Při jednání žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou jednání nezúčastnila.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Pro posouzení věci je podstatný průběh správního řízení před prvoinstančním orgánem.

Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 11.3.2014 byl žalobce vyzván „*k odstranění vad žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť trpí vadami, resp. neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti uvedené v ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 46 odst. 7 v návaznosti na ust. § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 326/1999 Sb., popř. některé náležitosti trpí vadami, které je třeba odstranit*“. Ve výzvě bylo dále uvedeno, že chybí doklad prokazující příjem cizince, fotografie, potvrzení správy sociálního zabezpečení, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že obchodní společnost, v níž je žalobce statutárním orgánem, nemá vymahatelné nedoplatky včetně penále a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení, o tom, že obchodní společnost, v níž je žalobce statutárním orgánem, nemá nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Pokud jde o doklad prokazující příjem cizince, bylo na dvou stranách výzvy podrobně vysvětleno, jak má žalobce svoji povinnost splnit. Výzvou byla žalobce stanovena lhůta 20 dnů ke splnění povinnosti s tím, že nebudou-li zákonem stanovené náležitosti doloženy, bude řízení o žádosti v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Usnesením ze dne 11.3.2014 došlo současně k přerušení řízení. Výzva i usnesení byly žalobci doručeny 13.3.2014.

V žádosti o přerušení správního řízení ze dne 2.4.2014 žalobce uvedl: „*V probíhajícím správním řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, které nyní vede shora uvedený správní orgán, podává tímto účastník řízení prostřednictvím právního zástupce v souladu s ust. § 64 odst. 2 z.č. 500/2004 Sb. žádost o přerušení předmětného správního řízení a to 2.5.2014 z důvodu chybějících náležitostí. S ohledem na tuto žádost správní orgán upozorňuje na skutečnost, že zatímco ust. § 64 odst. 1 z.č. 500/2004 Sb. může správní orgán z důvodů tam obsažených řízení přerušit, a to jak řízení o žádosti, tak řízení vedené z moci úřední, v případě předpokládaném v ust. § 64 odst. 2 z.č. 500/2004 Sb. řízení přerušit musí, neboť toto ustanovení je projevem dispoziční zásady, tedy volnosti účastníka řízení disponovat s předmětem řízení. Pokud o to účastník řízení požádá, správní orgán řízení přeruší, a pokud jde o určení doby přerušení, pak v souladu s ust. § 64 odst. 4 z.č. 500/2004 Sb. přihlíží k návrhu účastníka řízení. V souvislosti s touto argumentací účastník řízení poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.4.2009, č.kj. 11 Ca 365/2008-27, ve kterém je výslovně konstatováno, že „v ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu je přitom výslovně stanoveno, že v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele. Zákon tedy spojuje právo žádat o přerušení řízení pouze s osobou žadatele a podle této úpravy správního řádu nemůže správní úřad žádosti o přerušení žadatele nevyhovět a musí řízení přerušit. S odkazem na výše uvedené skutečnosti žádá účastník řízení prostřednictvím právního zástupce o přerušení správního řízení, vedeného správním orgánem ve věci jeho žádosti o*

prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky do 2.5.2014“.

Usnesením ze dne 9.4.2014 bylo žádosti žalobce vyhověno a řízení bylo přerušeno do 2.5.2014.

Žalobce následně znovu požádal o přerušení řízení, a to do 2.6.2014, přičemž žádost formuloval zcela shodně jako v prvním případě.

Usnesením ze dne 7.5.2014 nebylo žádosti žalobce o přerušení řízení vyhověno s tím, že *„nebyly shledány důvody pro přerušení řízení“*. V odůvodnění usnesení bylo uvedeno, že *„správní orgán je toho názoru, že opakovanou žádostí bez uvedení konkrétního důvodu pro přerušení řízení žadatel zneužívá své právo na přerušení řízení, jehož smyslem má být především umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení žádosti o zahájení řízení, popř. časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Správní orgán má však za to, že ze žádostí podaných prostřednictvím právního zástupce žadatele nevyplyvá žádný důvod pro přerušení řízení, a proto rozhodl opakované žádosti žadatele o přerušení řízení nevyhovět“*.

B.

Předně je nezbytné uvést, že žalobce vychází z nesprávného výkladu ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, podle kterého v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.

Při výkladu předmětného ustanovení je totiž nezbytné přihlídnout k ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu, podle kterého řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.

Ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu má obecnou platnost a vztahuje se i na přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu. Jak pro řízení z moci úřední, tak pro řízení o žádosti platí, že je lze přerušit pouze a jen na *„dobu nezbytně nutnou“*. V řízení o žádosti se při určení doby přerušení *„přihlíží k návrhu účastníka“*, zákon však správnímu orgánu nestanoví povinnost přerušit řízení *„na dobu uváděnou účastníkem“*. Na tuto dobu lze správní řízení přerušit pouze tehdy, pokud je pro skutečnosti uváděné žadatelem, tato doba *„dobou nezbytně nutnou“*. V řízení o žádosti totiž nemusejí být správnímu orgánu zřejmé skutečnosti na straně žadatele, které brání pokračování řízení, a proto je nezbytné při stanovení doby přerušení přihlížet k návrhu žadatele. Z toho však nelze dovodit, že by správní orgán nesměl přezkoumávat, zda skutečnosti uváděné žadatelem jsou skutečnosti odůvodňující přerušení řízení, resp. odůvodňující přerušení řízení právě na žadatelem požadovanou dobu.

V případě žalobce tak bylo nezbytné posoudit, zda jím uváděné skutečnosti odůvodňují přerušení řízení na jím požadovanou dobu.

Žalobce v obou podaných žádostech pouze stroze uvedl, že žádá o přerušení řízení „z důvodu chybějících náležitostí“. Dále již důvodnost žádosti opřel pouze o nesprávný výklad ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Žádné další konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že je nezbytné řízení přerušit a právě na dobu uváděnou žalobcem žalobce neuvedl. Žalobcem tvrzená skutečnost tak neodůvodňovala přerušení řízení, neboť holá věta „z důvodu chybějících náležitostí“ nevypovídá nic o tom, jaké konkrétní skutečnosti žalobci znemožňují vyhovět výzvě prvoinstančního orgánu, a proč je nezbytné řízení přerušit právě na dobu požadovanou žalobcem.

Přes tuto skutečnost prvoinstanční orgán první žádosti žalobce vyhověl. Ve svém důsledku tak žalobce měl možnost ke splnění svých povinností do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí, tj. do 14.5.2014, když původní lhůta byla stanovena na dobu 20 dnů ode dne doručení výzvy, ke kterému došlo dne 13.3.2014.

Dlužno doplnit, že výzvou po žalobci požadované důkazy měl žalobce přiložit již ke své žádosti. Žalobce konkrétním způsobem netvrdil žádné specifické okolnosti, které by mu bránily výzvě prvoinstančního orgánu vyhovět, a proto již původně stanovenou lhůtu 20 dnů ode dne doručení výzvy je nezbytné považovat za lhůtu zcela přiměřenou.

Dále je nezbytné uvést, že prvoinstanční orgán již v usnesení ze dne 7.5.2014 uvedl, že důvodem pro nevyhovění druhé žádosti žalobce bylo, že žalobce „bez uvedení konkrétního důvodu pro přerušení řízení zneužívá své právo na přerušení řízení“. Slovy žalobce uváděnými v žalobě „z postupu žadatele bylo patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zneužití práva“.

Nelze se ztotožnit s tvrzeními žalobce, že „se nejednalo o zjevně obstrukční postup účastníka řízení. Právě naopak, žalobce žádost řádně zdůvodnil, když prvoinstančnímu orgánu vysvětlil, že potřebuje čas na doložení a tedy i získání potřebných dokumentů“ a že „prvoinstanční orgán ve svém usnesení neprodloužil lhůtu k doložení dokladů, přestože žalobce svou žádost řádně odůvodnil a lhůta stanovená prvoinstančním orgánem k obstarání potřebných náležitostí byla naprosto nepřiměřená“.

Jak již bylo uvedeno shora, žalobce obě žádosti odůvodnil pouze strohou větou „z důvodu chybějících náležitostí“, dále již jen nesprávným výkladem ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Žalobce tak „nevysvětlil, že potřebuje čas na doložení a tedy i získání potřebných dokumentů“ přičemž ani neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností potřebuje kolik času ke splnění výzvy prvoinstančního orgánu, a proto nelze dospět k závěru, že by z důvodu netvrzených skutečností bylo nezbytné stanovenou lhůtu považovat za lhůtu „naprosto nepřiměřenou“. Dlužno doplnit, že žalobce ve svých žádostech neuváděl, že důvodem pro nemožnost vyhovění výzvě prvoinstančního orgánu je skutečnost, že „neovládá český jazyk“, proto nelze prvoinstančnímu orgánu vytýkat, že se s touto netvrzenou skutečností nevypořádal.

Je nezbytné uzavřít, že žalovaná dospěla ke správnému závěru, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Účastník řízení v rámci podaného odvolání namítá, že správní orgán I. stupně neposkytl účastníku řízení k doložení dokladů dostatečnou lhůtu dle §

39 správního řádu a nepostupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. K této námitce Komise uvádí, že není důvodná. Správní orgán I. stupně první žádosti o přerušení správního řízení účastníka řízení ze dne 2. 4. 2014 vyhověl a řízení v požadované lhůtě přerušil. Vyšel tak účastníku řízení vstříc, přičemž účastník řízení v podané žádosti ani neuvedl podstatné důvody, pro které správní orgán I. stupně měl řízení přerušit. Komise má tak za to, že účastníku řízení byla poskytnutá dostatečná lhůta k doložení chybějících dokladů, přičemž správní orgán I. stupně postupovat v souladu se zákonem, když následné žádosti účastník řízení o přerušení řízení ze dne 30. 4. 2014 nevyhověl. K tomuto Komise dále uvádí, že z ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen přerušit řízení na žádost účastníka řízení kdykoliv. Citované ustanovení je projevem dispoziční zásady, která účastníkovi řízení zajišťuje právo nakládat s řízením o žádosti dle svého uvážení. Toto ustanovení je však třeba vykládat v souvislosti s dalšími ustanoveními správního řádu upravujícími přerušování řízení, především s ustanovením § 64 odst. 4, podle něhož lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou“.

Vzhledem k tomu, že námitky žalobce byly nedůvodné, nemohlo dojít k porušení žalobcem namítaných ustanovení zákona.

C.

Nedůvodnou jsou i námitky žalobce o tom, že došlo k porušení ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle zmíněného ustanovení se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V případě žalobce došlo k procesnímu skončení věci, tj. k zastavení správního řízení, přičemž zákon o pobytu cizinců v takové případě neukládá správním orgánům povinnost zkoumat naplnění či nenaplnění podmínek uvedených v ustanovení § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení tak nemohlo být v případě žalobce jakkoli porušeno.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 22. listopadu 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová